

Una xerradeta amb.....

PEDRO GOMILA ALEGRE

Benvinguts a aquesta nova secció de la web.

Amb aquesta secció que hem anomenat "Una xerradeta amb..." volem conèixer un poc millor sa història del nostre club escoltant a la gent que ha passat o és dins l'Alcazar.

Volíem obrir la secció amb algú especial, que ens contés coses dels inicis del Club i no podríem haver trobat a ningú millor. En Pedro Gomila Alegre.

Els veterans del Club sabreu qui es aquest senyor, però segur que molts dels jovenets que avui juguen aquí no en saben res d'ell, per això vos convido a tots i totes que no vos perdeu la primera "xerradeta" de la web amb en Pedro.

P: El seu nom es...

R: Pedro Gomila Alegre.

P: Quants anys te? Si ho vol dir, clar.

R: (riu) ja he fet els 58!... Ara de ve, en tenc 85, vaig néixer el 27/07/1923 i com que vaig néixer de dia tothom me veu.

P: Veig que està casat, com es diu la seva dona?

R: Juana María Grandío

P: Tenen fills?

R: Sí, quatre. En Pedro, en Juan, n'Enrique i en Fernando.

P: I algun nét?

R: Si, dues nétes. Na Eva i na Sara.

P: De què treballava quan era jove?

R: Era fuster. Tenia una fusteria que encara està oberta (ara ja deu fer 102 anys) i des de en fa uns quants, la te el meu fill, en Joan.

I com que abans s'havia de fer molta feina per guanyar una peseta, els caps de setmana durant molts anys vaig fer de conductor de projectors al cine Alcazar.

P: Ens pot dir una afecció o hobbie (com es diu ara)?

R: Quan era jove, el baloncesto, que ara diuen bàsquet, eh?, després quan no era tan jove m'agradava molt anar a pescar amb sa meva barca i ara el que mes faig es llegir, llegeixo tot el que puc.

P: I el seu plat preferit?

R: Una bona caldereta de peix feta per sa meva dona i amb un parell de serranets pescats per jo.

P: Un lloc que li agradaria visitar...

R: Àustria! m'agradaria molt anar-hi.

P: M'imagino la resposta, però... I un lloc per recomanar?

R: (Sense pensar-s'ho gens) Sa Mesquida! Hi ha un lloc més bonic que aquest?! (senyalant les vistes que té des de la seva terrassa, que són realment fantàstiques)

P: Per acabar aquesta part més personal. Què s'emportaria a una illa deserta?

R: Novel·les per llegir, i una canya per pescar.

P: Ara que ja sabem un poquet més com es en Pedro Gomila, volem saber quin és el seu vincle amb s'Alcazar.

R: Ja fa uns quants anys, el Pare Petrus me va dir que volia crear un club d'esport per als joves on s'hi pogués practicar diferents esports: bàsquet, boxeo, futbol... i me va dir si el volia ajudar portant la secció de bàsquet. Sa idea me va semblar fantàstica i vaig acceptar. D'aquesta manera a l'Octubre de 1944 vam constituir s'Alcazar com a Club Esportiu. Recordo que no teníem un duro i vaig anar als porxos del cine Alcazar on treballava els caps de setmana per replegar algunes bigues i quatre coses velles, les vaig vendre i així vam comprar les primeres pilotes (que abans eren de pell cordada...) Durant anys vaig ser entrenador, jugador, i finalment des del 1953 al 1955 vaig presidir s'Alcazar.

P: Amb una paraula, com definiria s'Alcazar?

R: Fabulós!

P: Que ha après a s'Alcazar?

R: He après que tenint un esport que t'agrada, a part de disfrutar aprens què es la disciplina i l'obediència.

I que entrenar a fillets és lo més agraït del món. Als entrenadors dels petits, els hi faria un homenatge.

P: Com veu s'Alcazar d'aquí a 10 anys?

R: Ui! No sé si el veuré mai a ACB com el Menorca Bàsquet, perquè quan n'hi ha un de bo, se l'emporten fora... però el veig com un club exemplar.

P: I ara que l'ha anomenat, què troba de tenir un equip ACB a Menorca?

R: (riu) Pens que amb un n'hi ha prou. No li veig molts anys de vida perquè es necessiten molts de doblers. Però m'agrada veure'ls per sa tele (No he anat mai al pavelló perquè tenc problemes d'oïda i el metge no me deixa, hi ha molta renou).

P: Pensa que l'esport a Menorca s'ha professionalitzat massa?

R: Darrerament l'esport menorquí en general ha agafat un auge molt important. Si els esportistes fossin menorquins seria molt millor, però també és cert que els de fora són els que ens han mostrat el bon esport.

Recordo un any que van venir els de Badalona a jugar el campionat de les festes de Gràcia (que entre La Salle i s'Alcazar organitzàvem un any per hom) i allò era bàsquet! Apreníem molt d'ells.

P: I per acabar, m'agradaria que ens digui un desig personal.

R: Ajuntar la família. Tots viuen aquí, però és difícil tenir-los tots junts.

P: I un desig per s'Alcazar?

R: M'agradaria molt que al nou pavelló de s'Alcazar li posessin de nom "Pabellón Municipal Padre Petrus"

Durant s'estona que vaig passar amb en Pedro Gomila me va contar moltes anècdotes relacionades amb s'Alcazar. Totes elles molt interessants, però com que és impossible contar-les totes, m'agradaria compartir-ne una amb tots vosaltres perquè la vaig trobar entranyable.

Resulta que un d'els fillets que entrenava en Pedro un dia li va demanar al seu pare que l'anés a veure jugar.

El pare d'aquest fillet li va dir que no podia perquè havia de treballar, que en un dia guanyava 40 pesetes que no es podia permetre deixar de guanyar. Així que aquest fillet va anar demanant pesetes a tothom (en Pedro tan sols n'hi va poder donar una) i quan en va reunir 40, les hi va donar al seu pare i aquest el va poder anar a veure.

Durant el partit, quan en Pedro va saber que a la grada hi havia el pare, va treure al fillet a jugar. Aquest va jugar com mai no ho havia fet, "va fer un partidàs". I en acabar el fillet totalment emocionat va donar una abraçada ben forta a en Pedro que mai oblidarà.

Des d'aquell dia en Pedro aconsella a tots els pares que vagin a veure als seus fills sempre que puguin per motivar-los.